Schubert András

Történetek a Bárkabárból

Előtörténet

Fischer Misi sohasem gondolta volna, hogy kocsmáros lesz. A Bárka amolyan tizenkettő-egy-tucat kiskocsma volt a Körúttól kifelé, a bérházak között. Misi az ablakából pont lelátott a bejáratára. Előfordult, hogy hazafelé be is tért egy fröccsre, vagy a zongoristanő játékát élvezte egy kicsit. A hölgy testalkata a műfaj klasszikusait idézte, és játéka virgoncságában sem volt hiány. Ha valaki megjegyzést tett a hangszer kétes tisztaságú hangjaira, a művésznő kioktatta:

– Ez a hangszer nem arra való, hogy felhangolják, hanem arra, hogy másokat felhangoljon.

Misit szórakoztatták a törzsvendégek szenvedélyes vitái, lett légyen szó akár fociról, akár politikáról, akár az üzleti élet kisded játékairól. Aligha volt bármelyikben személyes érdekeltségük, bár egyikük-másikuk éppúgy lehetett volna kiérdemesült egyetemi professzor, mint melegedő hajléktalan vagy inkognitóban iddogáló milliomos.

Olykor egy-egy mondatot váltott a többnyire a söntéspult mögött tevékenykedő, szófukar Bélával, aki tulajdonos, csapos és kidobófiú is volt egy személyben, bár a legutóbbira csak homályos utalásokat hallott a törzsvendégektől.

Aztán egy borongós szeptemberi napon hazafelé menet zárva találta a kocsmát. Ajtaján egy felirat hirdette: A HELYISÉG BÉRLETI JOGA ÁTADÓ. Alatta egy telefonszám, alighanem Béláé.

Mi történhetett? Ezen tűnődött még a lakásba érve is. Az ablakon kinézve kifejezetten hiányzott neki a kocsma megszokott fénye, a ki- és betérő jellegzetes figurák látványa. Elővette a fiókja mélyén őrzött tengerészlátcsövét (nagybátyjától maradt rá), becélozta a kocsmaajtót, elolvasta és leírta a telefonszámot. Evett egy szendvicset, ivott egy pohár sört, leült a karosszékébe, és tárcsázott.

– Itt Fischer Mihály. Béla?

– Miért, jobbat vártál?

– Az ki van zárva. A kocsma viszont be.

Béla szokásához híven hosszú és mély hallgatással válaszolt. Misi tovább próbálkozott.

– Mi történt?

– Tényleg érdekel?

– Mi másért hívtalak volna föl?

– Oké. Akkor gyere le, mindjárt beengedlek.

Mire Misi leért, a kocsmaajtó már nyitva volt. Misi ekkor tudta meg, hogy Béla az udvarból nyíló kis garzonlakásnak átképzett raktárhelyiségben lakik, ott pedig még kettőjüknek sem lett volna hely beszélgetni.

Bélától nem lehetett várni, hogy magától bármit is mondjon. Misi törte meg a csendet.

– Olyan rosszul megy a bolt, hogy le kell húzni a rolót? Valahogy nem úgy látszott, persze én nem sokat értek az üzlethez.

– Szó se róla, el lehetett boldogulni.

– Hát akkor?

Újra hosszú csend. Aztán válasz helyett Béla kérdezett.

– Hol voltál tegnap este?

Misi kezdte kapiskálni a dolgot.

– Otthon. A tévében néztem a balhét.

– Én ott voltam a Szabadság téren. Csak kíváncsiságból. Nekem ebből nem kell több. Elmegyek innen.

– Neked ehhez egy este elég?

– Meg ami előtte volt. Meg ami utána lesz.

Most Misi merült hosszú hallgatásba. Végül is nem tudott sokat Béláról. Szinte semmit. A jelenéről sem, a múltjáról és a jövőjéről még kevésbé.

– Hát, te tudod. És hová mennél?

– Vannak elképzeléseim.

– Oké. Aztán, ha bárhol a világon kocsmát nyitsz, szólj, és én az első adandó alkalommal meglátogatlak.

– Több kocsmám már aligha lesz. De ha úgy adódik, bárhol vendégem vagy egy fröccsre.

Misi most kezdte érezni, hogy ez a furcsa, ismerősének is alig nevezhető pasas még számára is mennyi érdekes titkot tartogathat. Hamar kiderült, hogy érzései nem csalták meg.

– Kösz. És ha nem kocsma, akkor mi?

Béla láthatóan fontolgatta, hogy megérdemli-e Misi ezt a tőle szokatlan bizalmat.

– Lehet, hogy meglep, de van egy orvosi diplomám valahol a sublót mélyén. Talán valahol, valamikor még hasznát veszem.

Misi sejtette, hogy Béla valaha nem csapos köténnyel a nyakában képzelte a jövőjét, de ezen a fordulaton valóban elcsodálkozott.

– Akkor talán mégsem szeretnék az első kuncsaftod lenni.

Béla kesernyésen elmosolyodott, és a maga részéről lezártnak tekintette a kitárulkozást.

– Megkaptad a választ, amit vártál?

Misi úgy érezte, hogy valami nagyon fontos kérdés még ott lappang közöttük, de nem tudott rájönni, hogy mi lehet az. Eszébe jutottak egyik kedvenc Monty Python jelenetének annyiszor végigröhögött zárómondatai: „– Jössz szobára? – Azt hittem, sose kérdezed meg!" De erről most szó sem volt. Így hát kezet nyújtott Bélának, sok sikert kívánt neki, és elindult az ajtó felé.

Ekkor azonban váratlanul Béla szólt utána, amire Misinek afféle anti-Columbóként kellett visszafordulnia az ajtóból.

– Még valami. Nem vagyok sokkal öregebb nálad, de elég sokat tapasztaltam már az életben. Hidd el nekem, hogy tanárként neked sincs nagy jövőd itt. Ha nem akarsz te is lelépni, akkor még van időd valami másba kezdeni. Ez a kocsma tényleg nem megy rosszul. Szívesen bíznám rád. Legalábbis amíg nem találsz jobbat. Nem kell semmit mondanod. Holnap este csörögj rám, és majd megbeszéljük.

Ha kellett volna, Misi akkor sem tudott volna semmit sem mondani. Megnémította a felismerés, hogy hiszen ez volt az, amire várt. Valami köszönésfélét intett Bélának, és csak a lábai vezették haza, az eszét teljesen lefoglalták a hallottak. Otthon be se kapcsolta se a tévét, se a számítógépet, csak leült a karosszékébe. A gondolatai még egy jó órán át zakatoltak, aztán lefeküdt aludni.

Álmában azonban nem kocsmáros volt, hanem orvos, és egy szülést kellett levezetnie.

Másnap, a suliban a kollégák és a diákok is érezték, hogy Fischer tanár úr megváltozott. Örökös életuntsága helyett derű és ábrándozás csillogott a szemében. „Biztosan valami nő van a dologban" – vélték többen. A kollégák somolyogva, a fiúk gúnyosan, a lányok féltékenyen: a jóképű és jósvádájú tanár úr magasan vezette a népszerűségi listát a tinédzser lányok szívében.

Csak egy nagyon éles szemű pszichológus gyaníthatta volna, hogy talán búcsúzni készül, és jó emlékeket szeretne hagyni maga után. Persze ebben még ő maga sem volt egészen biztos. Pedig hányszor játszott már a gondolattal, hogy itthagyja ezt a kuplerájt. Kiégett, alkoholista kollégák, sok elkényeztetett és még több elhanyagolt gyerek, agresszív, fogalmatlan szülők, nevetséges fizetés. Miért is csinálja? A néhány elhivatott és együttműködésre kész kollégáért, a néhány tágra nyitott szemű és lelkű gyerekért, a néhány minden segítségért hálás szülőért, azért, mert neki történetesen annál a nevetségesen kevésnél többre nincs is nagyon szüksége? Meddig lehet még feszíteni a húrt?

Az elmúlt tanévben leérettségizett az az osztály, amelyet nyolc évig vitt. Idén nem kapott újat, hogy egy kis lélegzethez jusson. Ez abból állt,

hogy tárgyai, a történelem és földrajz mellett számolatlanul helyettesíthetett. Az irodalmat és az ének-zenét még élvezte is. Színjátszásban és zongorázásban is sikeres volt diákkorában, így hát ezeken az órákon többnyire élő és holt szerzők szövegeit és zeneműveit ismertette meg a gyerekekkel. A nyelvekkel is elboldogult valahogy. De a matematika–fizika–kémia rémálom volt számára. Hiába tiltakozott. „Ugyan már, simán kidumálod magad!" – biztatták nevetve, de ő ezt egyáltalán nem találta viccesnek. Valóban, ennél alkalmasabb pillanat aligha kínálkozik egyhamar, hogy abbahagyja.

Amikor hazaért, azonnal felhívta Bélát. Nem volt hosszú beszélgetés.

– Részemről oké.

– Gondoltam. Gyere le!

Perceken belül a kocsmában ültek, és a következő hetekben minden este már csak a technikai részleteket szervezték meg. Napközben persze millió hivatali, banki ügyintézés, packázások a köbön. Ha a fogaskerekek nagyon csikorogtak, egy kis olaj mindig segített. Misi kenéstechnikában is sokat tanult Bélától. Az iskolában felmondott. A félév végéig megtartotta az óráit, de helyettesítést már nem vállalt.

A papírmunkák végül csak befejeződtek, és Misi lett hivatalosan a kocsma üzemeltetője. Béla – bár éjjel-nappal az elutazását szervezte – ott lakott az udvarban, és készségesen segített minden technikai problémában. Egészen addig, míg egy reggel Misit egy cédula várta a kocsma ajtajában: „A megígért fröccsöt állom. Béla." Egy e-mail cím volt minden, amit hagyott maga után.

Misi megtartotta Bárka nevet, de – elképzelésének megfelelően – még hozzátette a „bár" megjelölést. A Bárkabárt zongorabárnak álmodta meg, ahol diákkori ábrándját megvalósítva maga is beülhet a zongorához, ha úgy tartja kedve. Még a pianínót is felhangoltatta. Szükség esetére Béla meghagyta neki Matildnak, a termetes művésznőnek az elérhetőségét is. A kocsmának konyhája nem volt, nem is lehetett volna, így hát illett rá a Misi által alkotott jelmondat: „PIA yes, kaja NO".

Amikor először odaült a pianínóhoz, a Béla által ígért fröccsre gondolt, és eljátszotta Ilniczky László örökzöld valcerét: *Egy kadar fröccs és egy sós perec*.



[00] Egy kadar fröccs és egy sós perec.mp3

A zene indításához duplán kell az ikonra kattintani.